

Ander werk van Coen de Kort bij Clavis

Moord en dat soort dingen

Rat

Checklist

Mijn held de huurmoordenaar

Coen de Kort

Clavis

Konijnenjacht

Mijn hond Flapper is dood. Zijn overlijden tijdens de zomervakantie kwam niet als een verrassing; de gezondheid van onze grote vriend ging al een tijdje achteruit. Het was iets in de hersenen. Wat precies weet ik niet, maar de dierenarts kon er weinig tegen doen. Pijnstillers, dat was het, meer niet. We moesten in gedachten alvast afscheid nemen, zei de man op een toon alsof hij het zelf ook heel erg vond.

We kregen de pup toen ik nog klein was, een kleuter. Ik kan het me nog wel herinneren, mijn jongere zus Sara niet. Het pluizige jachthondje had nog geen naam en mijn vader noemde hem – of haar, want eigenlijk was het een meisje, maar dat vergaten we – Flapoor. Ik zei blijkbaar Flapper in plaats van Flapoor en dat vonden mijn ouders zo grappig dat ze dat als naam kozen. Flapper dus. Soms Flapperdeflap, als onze hond ondeugend was geweest, en Flapperdesukkelflap als hij iets doms had gedaan. Flapperdesukkelflap kwam vaker voor.

Jachthonden gaan iedere dag een paar keer naar buiten en dan moeten ze flink rennen, anders worden de druktemakers chagrijnig. 's Morgens en tussen de middag liet mijn vader of mijn moeder hem uit, maar 's avonds, na het eten, was dat mijn taak. Als ik dat door ziekte of zo niet kon, was mijn zusje de klos, zoals zij dat zelf noemde. Zij vond Flapper een onnodig onderdeel van ons gezin en ze had er zelf nooit om gevraagd, zei ze steeds als ze haar jas aandede om met Flapper naar het park te gaan.

Coen de Kort
Meisjes en messen
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: vriendschap, verliefdheid, verlies, criminaliteit
NUR 285
ISBN 978 90 448 4045 2
D/2020/4124/256
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.coendekort.nl

De trouwe maar vaak onrustige hond keek ons dan aan met een blik die enigszins verraadde dat hij onder protest met Sara meeging en dat wij nog een laatste kans kregen om haar plaats in te nemen. Toen we Flapper, slap liggend, op zijn warme, nat geworden lievelingsdeken naast zijn mand aantroffen, huilde mijn zusje het hardst.

De dag van zijn dood hebben we 's avonds niet naar de televisie gekeken, maar met koffie, cola en koeken herinneringen opgehaald. Die middag had mijn vader een mooie foto van Flapper, samen met mij en Sara, ingelijst en een vaste plek in de woonkamer gegeven.

We kwamen tijdens onze overdenkingen allemaal weer bij de konijnen in het park tegenover ons huis. Flapper zag het als zijn allerbelangrijkste taak om het grasveld in het buurtpark tijdens zijn wacht konijnenvrij te houden. De beestjes stoven uiteen als onze plichtsgetrouwe viervoeter ze tegemoet galoppeerde. Hij rende van de ene hoek naar de andere en stopte pas als alle konijnen zich in grote paniek teruggetrokken hadden in de struiken en bloemperken langs het gazon. Als hij die taak had volbracht, ging Flapper een stukje verderop op het trapveldje de jongens assisteren bij het voetballen. Het is een wonder dat er nooit een bal gesneuveld is tijdens zijn dienst.

Het gedraaf van onze energieke jager zag ik geduldig aan op het zitbankje tegenover het speelhuisje, tot alle energie verbruikt was en hij – zij – zich weer bij mij meldde voor de wandeling terug naar huis, waarbij natuurlijk gecheckt werd of het gazon nog steeds vrij van konijnen was. Als dat niet het geval was, bleek één heldere blaf voldoende om de overtreder terug te sturen in het struikgewas.

Maar afgelopen zomervakantie liet Flapper de konijnen noodgedwongen met rust en sjokte hij traag achter mij aan naar het bankje om daar naast me op het grindpad te gaan liggen. Samen keken we naar de voetballende jongens, die de vermoeide hond af en toe even kwamen aaien. Het in enkele maanden gedeeltelijk grijs geworden beest spande zich dan nog wel even in om een liefkozende lik uit te delen.

Op de terugweg zuchtte Flapperdesukkelflap diep als er weer eens een konijn onbevreesd op korte afstand van ons rondhuppelde. Ik vond dat ik hem moest helpen en verjoeg de onverlaat met een kort sprintje en een waarschuwend kreet. Zoiets als 'kssst!' of 'oprotten, minkukel!' Flapper maakte van de gelegenheid gebruik om nog even te gaan zitten. Met een vrijwel onhoorbare, hese stem deed hij een poging om me aan te moedigen, maar diep in zijn ziel wist de zieke hond ook wel dat ik zijn vroegere niveau nooit zou evenaren. Dat moet frustrerend zijn geweest.

En nu is hij dood. Flapper is er niet meer. En dat doet best veel pijn.